

[Pia Christmas-Møller]

veaut i SF ved at tilkendegive, at det sandelig ikke var hurtigt nok. Jeg synes ærlig talt, at Socialdemokratiet nu må til at leve op til partiets regeringsansvar og vurdere, hvad der er realistisk.

Kommunernes Landsforening har opgjort, at det vil koste mindst 4 mia. kr. at afskaffe ventelisterne, bare inden dette årtusind er udløbet. Det er altså ikke så let som at klø sig i nakken at få afviklet disse ventelister. Vi er nødt til at tænke på nye muligheder.

Socialdemokratiet og regeringspartierne i øvrigt har netop i dag afvist en mulighed, som Kommunernes Landsforening selv har bedt om. SF gjorde det samme. Der var tale om at give kommunerne en mulighed, som de så selv skulle beslutte sig for om de ville gøre brug af, og som den enkelte familie igen selv skulle beslutte sig for om den ville gøre brug af. Det var samtidig en mulighed, som ville sikre flere pladser for de samme penge, fordi det ville være en billigere løsning.

Jeg fatter ikke, at det massive flertal herinde så kategorisk kan afvise enhver form for nytænkning på det her område, så længe vi har de massive ventelister. Alle erkender, at det er et massivt problem. Og børnefamilierne kan risikere at miste deres job på arbejdsmarkedet, fordi de ikke kan få passet deres børn. Men alligevel: Uha, vi er ikke tålmodige, vi kan ikke vente på, at de er afskaffet i 1996, det skal sandelig ske før! Men hvor er de konkrete initiativer? Og hvor er finansieringen af de konkrete initiativer, så det ikke er de selv samme børn, der igen får lov til at betale de stigende udgifter i form af et stigende statsunderskud med gæld og rentes rente?

Jeg synes, at det tenderer hykleri, hvis ikke Socialdemokratiet og regeringen sammen med SF i øvrigt snart får taget hul på det her problem på en økonomisk ansvarlig måde, som imødeser og imødekommer de ønsker, børnefamilierne har om fleksible muligheder, som passer til deres individuelle behov. Før kan vi altså ikke tage Socialdemokratiets ambitionsniveau alvorligt og for den sags skyld heller ikke SF's.

(Kort bemærkning).

Jan Petersen (S):

Det slog mig under det seneste indlæg, at der måske er nogle, der har dårlig samvittighed

over deres egen indsats igennem 10 år, og det bevirker måske, at vi sidder med større problemer end nødvendigt. Men lad det nu være.

Den utålmodighed, jeg udviste heroppe, udsprang måske af et ønske om at viderebringe et reelt problem hos mange ude i landet: at der er halvandet til to års udsigt til, at man kan få et ordentligt dagtilbud til sine børn. Men jeg håber da, at fru Pia Christmas-Møller også hørte, at jeg sagde, at der er to hensyn, der skal mødes. Det ene er utålmodighed med hensyn til det år, SF giver et bud på: 1996. Der vil jeg godt byde over, jeg vil gerne gøre det før. Men jeg nåede også at sige – og det håber jeg var klart nok, ellers skal jeg gentage det – at det skal ske, uden at vi sender yderligere gældsregninger til den generation, der ikke kan blive passet i øjeblikket – for det er jo konsekvensen, hvis vi griber det her økonomisk uansvarligt an. De to facetter er svære at kombinere.

Når det er sagt, vil jeg også lige komme med to bemærkninger om det med nytænkning: Der er ikke nogen i Socialdemokratiet, som har stemt imod – vi har endda stemt for, så vidt jeg husker – de forslag til nytænkning i en måske mere kvalificeret udgave end den oprindelig foreslåede, som den tidligere regering stod for. Jeg tænker på puljeordninger, jeg tænker på virksomhedsordninger. Men den nytænkning, som blev præsenteret af den forrige regering, giver jo ikke udtryk for noget væsentligt. Faktisk kan man sige, at ventelisterne er vokset i lige præcis det år, hvor man kunne forvente en vis anvendelse af ordningerne.

Jeg ved ikke, om fru Pia Christmas-Møller har eksempler på, at der er virksomheder, der er begyndt at anvende de nye virksomhedsordninger. Jeg har ikke fået øje på nogen, men det kunne da være interessant at vide, om det er noget, fru Pia Christmas-Møller har tænkt på. Nytænkning skal jo også have en eller anden forbindelse med virkeligheden. Jeg tror faktisk, at det, børnefamilierne som hovedregel efterspørger, er regulære pladser med en ordentlig pædagogisk indsats, og hvor ungerne har det godt. Og så tror jeg, at forældrene efterspørger det, vi er i gang med at udvikle, nemlig mere tid i form af orlov.

Så kan vi godt have lidt nytænkning her og dér, hvor vi forsøger at opfylde nogle særlige grupperes særlige behov, men jeg tror, hovedkravet i virkelighedens verden vil ligge de to